

Jens Fänge, "Insignia", 2020. Olja och vinyl på textil och pannå.
Foto: Galleri Magnus Karlsson

Jens Fänge, "Netsuke", 2020. Olja och vinyl på textil och pannå.
Foto: Galleri Magnus Karlsson

Bilder som är lockande och undflyende som drömmar

Konst | Måleri

Ljusår
av Jens Fänge,
GALLERI MAGNUS KARLSSON,
FREDSGATAN 12
T O M 26 SEPTEMBER

Midnight sombrero
av Ben Spiers
GALLERI ARSENALSGATAN 3,
T O M 18 SEPTEMBER

Dan Backman
konst@svd.se

Där Jens Fänges eleganta nya utställning är mycket genomtänkt är brittiske Ben Spiers, som nu introduceras i Sverige, vildsint kitschig. Dan Backman ser verk av två konstnärer som båda plockar fritt från surrealismen.

Människor i fritt fall och en värld i upplösning. I mörka stunder kan det kännas så, som att hela vår existens är satt i gungning.

Det är också så man kan beskriva några av Jens Fänges nya målningar. I bilder som "Insignia", "Netsuke (Stairs)" och "Seraph" ser vi hur summariskt målade, och ibland delade, figurer handlöst faller – eller viktlost svävar – i upplösta rum. Rum som blivit till måleriska ytor i, bokstavligen talat, flera fysiska plan. Han jobbar ju så, blandar perspektiven och låter målningarna bli reliefer. Eller reproducerade till affischer och uppklistrade på väggen.

Det konstnärliga greppet känns igen från tidigare utställningar. Men de läckra pastellerna har blivit fuktscadade och rumsligheten är inte lika påtag-

”Fänge är en både driven och känslig målare med absolut gehör för färgvalörer, patina och komposition.

lig längre. Och, inte minst, inflyttandet från Giorgio de Chiricos metafysiska konst har ytterligare tonats ner några grader.

Men visst finns det metafysiska och surrealistiska märkligheter även här. Eller ska vi bara kalla det för drömskt? Det vi ser är ju ogripbart och undflyende som drömmar och omöjligt att få ihop till något begripligt.

Fänge är en både driven och känslig målare med absolut gehör för färgvalörer, patina och komposition. Han vet ju exakt vad som ska målas klart och vad som ska lämnas ofärdigt.

Blandningen av material är också fingertoppskänslig. Pannå och linneduk, oljefärg och vinyl. Torrt målat med pensel eller infärgat med dukens struktur som ett raster. Allt samverkande till konstverk som ser ut att ha åldrats redan innan de lämnat ateljén.

Det är en fin och mycket genomtänkt utställning. Sparsmakat hängd, med så stora ytor mellan verken att det känns lite tomt och tyst. Beträktade på håll kan jag tycka att konstverken, trots den oantastliga kvaliteten utstrålar, är lite tråkiga. Jag saknar det lekfullt galna och den uppdrivet pastelliga färgskalan från förr.

På nära håll, däremot, finns det många ljuvligt vackra och spännande partier att upptäcka. Målningar i målningarna, sirligt utmejslade ytor och den där Dick Bengtssonska patinan som influerat så många generationer av svenska målare.

Gillar särskilt den sagolika lilla bilden av ett skelett som ömt lägger sina händer på ett barns huvud. Den verkar vara målad av en helt annan konstnär. De

Jens Fänge, "Ljusår", 2020. Olja och vinyl på textil och pannå.
Foto: Galleri Magnus Karlsson

Kandinsky-liknande abstraktioner, som musikaliskt strösslats ut både här och där, fångar också min blick. De har en både dekorativ och sammanhållande funktion.

En bit bort, på andra sidan Kungsträdgården, kan man ta del av Ben Spiers måleri. Det är den Londonbaserade konsthandlaren Carl Kostyál som visar den brittiska målaren i samarbete med galleriet Arsenalsgatan 3. Det är Spiers första soloutställning i Skandinavien och den, kan man lugnt säga, är något helt annat än Jens Fänges.

Samtidigt finns det paralleller att dra. Båda plockar friskt från konsthistorien, särskilt den metafysiska konsten, surrealismen och kubismen. Men där Fänge är elegant nedtonad drar Spiers upp volymen till max med ett kitschigt måleri som bäst kan beskrivas som popsurrealism eller "Lowbrow art", en konstform med popkulturella rötter i det kaliforniska 1960-talet.

”Där Fänge är elegant nedtonad drar Spiers upp volymen till max med ett kitschigt måleri.”

Kitsch kan ju vara kul och bra, det behöver inte vara dåligt per definition. Och Spiers är precis det, både bra och dålig. Ibland i en och samma målning.

Spiers gestaltar som Fänge en fragmentiserad drömsk värld. Med gott humör och en blandning av måleriska tekniker, gamla och nya, gör han popkonst av Picasso och Dalí. Han är tekniskt mycket driven och det finns ett drastiskt vulgärt drag som är uppfriskande.

Här finns några förskräckliga målningar – urvalet är inte det bästa – men också några riktigt fina. Särskilt de som drar åt det psykedeliskt abstrakta hållet.

Tyvärr är det en slarvig presentation. Det finns en pratigt pretentiös text på nätet och på galleriet är det som att ett slumpvis urval målningar bara hängts upp på väggarna. Det känns inte som att någon riktigt brytt sig. ■

Ben Spiers, "The philosopher sings", 2020. Olja på duk. Foto: Arsenalsgatan 3

Ben Spiers, "Whittenham", 2018. Olja på duk. Foto: Arsenalsgatan 3